

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017r.

Sąd Rejonowy w G. - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Gensikowski

Protokolant: sekr. sąd. Paulina Grzybowska

przy udziale Prokuratora asesor M. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 28 lutego 2017r., 18 maja 2017r., 13 lipca 2017r.,
12 października 2017r., 5 grudnia 2017r. sprawy karnej

R. P.

syna J. i G. z domu Z., urodz. (...) w W., obywatelstwa polskiego, PESEL (...), zam. w G. ul. (...), przebywa Zakład Karny (...) w G., karanego

oskarżonego o to, że

w dniu 21 marca 2016 około godziny 11:00 w G. przy ulicy (...) w mieszkaniu numer (...), w trakcie interwencji znieważył funkcjonariusza policji st sierż Ł. K. poprzez użyczenie mu słów powszechnie uznanych za obelżywe i wulgarne, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, w tym samym miejscu i czasie, działając w celu zmuszenia funkcjonariusza policji st sierż Ł. K. do zaniechania prawnej czynności służbowej, stawiał mu czynny i bierny opór poprzez wymachiwanie rękami i nogami, szarpanie za mundur, kopanie po nogach oraz wymachując trzymanym w ręce oparciem od fotela groził pozbawieniem życia oraz kopnął pokrzywdzonego w prawe kolano w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia stawu kolanowego prawego z podejrzeniem naderwania układu więzadłowego-więzadła pobocznego strzałkowego ((...)), które to obrażenia ciała spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu na okres poniżej 7 dni w znaczeniu kk.

tj. o czyn z art. 226 § 1kk, 224 § 2kk i 157 § 2kk w zw. z art. 11 § 2kk

ORZEKA:

I. Oskarżonego **R. P.** uznaje za winnego tego, że w dniu 21 marca 2016 około godziny 11:00 w G. przy ulicy (...) w mieszkaniu numer (...), w trakcie interwencji znieważył funkcjonariusza policji st sierż Ł. K. poprzez użyczenie mu słów powszechnie uznanych za obelżywe i wulgarne, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych w zakresie procedury (...), a nadto w tym samym miejscu i czasie, działając w celu zmuszenia funkcjonariusza policji st sierż Ł. K. do zaniechania prawnej czynności służbowej związanej z procedurą (...), stosował wobec funkcjonariusza przemoc fizyczną poprzez wymachiwanie rękami i nogami, szarpanie za mundur, kopanie po nogach oraz w tym samym celu wymachując trzymanym w ręce oparciem od fotela groził mu pozbawieniem życia, wzbudzając u niego uzasadnioną obawę, że groźba ta będzie spełniona oraz kopnął pokrzywdzonego w prawe kolano w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia stawu kolanowego prawego z podejrzeniem naderwania układu więzadłowego-więzadła pobocznego strzałkowego ((...)), które to obrażenia ciała spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu na okres poniżej 7 dni w znaczeniu kk, to jest przestępstwa z art. 226 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 224 § 2 kk po zastosowaniu art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pobawienia wolności;

II. Na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego Ł. K. kwotę 1000 zł (jeden tysiąc złotych) nawiazki;

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. F. K. kwotę 504 zł (pięćset cztery złote) + 23% podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IV. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W 2016 r. wobec R. P. była wykonywana procedura (...) w związku z podejrzeniem stosowania przez niego przemocy wobec E. W.. Dzielnicowym dla rejonu zamieszkania pokrzywdzonej był w tym okresie Ł. K..

dowód: zeznania świadka Ł. K. (k. 1v., k. 161v.)

Dnia 21 marca 2016 około godziny 11:00 w G. przy ulicy (...) Ł. K. dokonywał czynności służbowe w postaci obchodu. Ł. K. przez okno mieszkania numer (...) zauważył E. W., która miała ślady krwi na twarzy. Ł. K. wszedł do mieszkania, gdzie zastał tę kobietę oraz R. P.. Z rozmowy z E. W. funkcjonariusz policji dowiedział się, że nie chce, aby R. P. przebywał w jej mieszkaniu, więc poprosił go, aby opuścił mieszkanie. W odpowiedzi na te słowa R. P. powiedział, że to funkcjonariusz ma (...) z tego mieszkania, a na potwierdzenie tego, że on nie opuści tego mieszkania rozsiadł się w fotelu. Ł. K. poinformował go, że jeżeli nie opuści mieszkania, to użyje środków przymusu bezpośredniego. W odpowiedzi na te słowa R. P. zaczął stosować wobec funkcjonariusza przemoc fizyczną poprzez wymachiwanie rękami i nogami, szarpanie za mundur, kopanie po nogach. W czasie zadawania tych uderzeń R. P. używał wobec Ł. K. słów obraźliwych typu(...). W pewnym momencie doszło do ułamania drewnianej poręczy fotela. R. P. wymachując trzymanym w ręce oparciem od fotela groził Ł. K. pozbawieniem życia, mówiąc do niego, że go (...). Ł. K. złapał R. P. i go obezwładnił. R. P. kopnął go w kolano prawej nogi. Ł. K. udało się ostatecznie obezwładnić R. P. i założyć mu kajdanki.

dowód: zeznania świadka Ł. K. (k. 1v.-2), notatka urzędowa (k. 7), raport (k. 8)

Słowa R. P., że pozbawi życia Ł. K. wzbudziły u niego uzasadnioną obawę, że groźba ta może zostać spełniona, gdyż R. P. w trakcie tego zdarzenia miał w ręce drewniane oparcie od fotela i wymachiwał nim w kierunku tej osoby.

dowód: zeznania świadka Ł. K. (k. 161v.)

W wyniku kopnięcia przez R. P. funkcjonariusz Ł. K. doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia stawu kolanowego prawego z podejrzeniem naderwania układu więzadłowego-więzadła poboczne strzałkowe ((...)), które to obrażenia ciała spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu na okres poniżej 7 dni w znaczeniu kk.

dowód: opinia biegłego (k. 44), dokumentacja lekarska (k. 29-32)

R. P. był w przeszłości trzykrotnie karany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., przestępstwo z art. 207 k.k. oraz przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. i art. 244 k.k.

dowód: karta karna (k. 118-118v.)

Oskarżony **R. P.** zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego (k. 24, k. 146v.). Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż były one sprzeczne z zeznaniami świadka **Ł. K.** (k. 1-2, k. 99-100, k. 161v.). Zeznania świadka znajdują wsparcie w notatce służbowej oraz raporcie sporządzonych w dniu zdarzenia (k. 7-8). Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie dał wiarę temu dokumentowi, a także innym dokumentom zgromadzonym w sprawie, których autentyczności ani prawdziwości żadna ze stron postępowania, ani też Sąd z urzędu nie zakwestionował. Zeznania świadka należy uznać za wiarygodne również z tego względu, że były kategoryczne i konsekwentne, a ewentualne sprzeczności w zeznaniach

złożonych przez świadka w toku postępowania przygotowawczego oraz sądowego nie były tego rodzaju, aby podważały ich wiarygodność. Zeznania świadka należy uznać również za wiarygodne z tego powodu, że świadek nie wykluczał, aby w trakcie interwencji, w trakcie szarpaniny użył wobec oskarżonego gazu jako środka przymusu. Wreszcie, za wiarygodnością zeznań świadka przemawia zaświadczenie lekarskie z dnia zdarzenia (k. 156), z którego treści nie wynika, aby oskarżony doznał obrażeń ciała w wyniku zachowania pokrzywdzonego w trakcie interwencji. Zeznania świadka zasługują na wiarygodność ponadto z tego względu, że znajdują częściowo wsparcie w zeznaniach świadka **E. W.** (k. 11-12), którym Sąd też dał wiarę, gdyż świadek była częściowo bezpośrednim obserwatorem zachowania oskarżonego i pokrzywdzonego. Z zeznań tego świadka wynika, że oskarżony ubliżał pokrzywdzonemu, a także mu groził. Oceniając skutki zachowania oskarżonego Sąd podzielił wnioski wynikające z pisemnej opinii biegłego z chirurgii lek. med. **A. W.** (k. 44). Przytoczona opinia została wydana na podstawie całej dokumentacji lekarskiej zgromadzonej w sprawie (k. 29-32). Z tego też względu wskazaną trzecią opinię biegłego należy uznać za pełną, a w jej treści nie ma sprzeczności.

R. P. został oskarżony o to, że w dniu 21 marca 2016 około godziny 11:00 w G. przy ulicy (...) w mieszkaniu numer (...), w trakcie interwencji znieważył funkcjonariusza policji st sierż Ł. K. poprzez ubliżanie mu słowami powszechnie uznanymi za obelżywe i wulgarne, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, w tym samym miejscu i czasie, działając w celu zmuszenia funkcjonariusza policji st sierż Ł. K. do zaniechania prawnej czynności służbowej, stawiał mu czynny i bierny opór poprzez wymachiwanie rękami i nogami, szarpanie za mundur, kopanie po nogach oraz wymachując trzymanym w ręce oparciem od fotela groził pozbawieniem życia oraz kopnął pokrzywdzonego w prawe kolano w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia stawu kolanowego prawego z podejrzeniem naderwania układu więzadłowego-więzadła poboczne strzałkowe ((...)), które to obrażenia ciała spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu na okres poniżej 7 dni w znaczeniu kk, **tj. o czyn z art. 226 § 1 kk, 224 § 2 kk i 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

Oskarżony **R. P.** w swych wyjaśnieniach nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu przestępczego nie ulegało jednak wątpliwości. Wniosek ten wynikał z zeznań świadka **Ł. K.** oraz częściowo zeznań świadka **E. W.**, którym Sąd dał wiarę. Na podstawie tych dowodów sąd przyjął, że pokrzywdzony w dniu zdarzenia podejmował czynności służbowe w ramach procedury (...). W świetle dyspozycji § 13 pkt 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 2011 r. w sprawie procedury (...) (Dz. U. Nr 209, poz. 1245 ze zm.) funkcjonariusz policji w ramach tej procedury podejmuje działania mające na celu zapobieganie zagrożeniom mogącym występować w rodzinie, w szczególności składa systematyczne wizyty sprawdzające stan bezpieczeństwa osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą w rodzinie. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że oskarżony w czasie podejmowania tych czynności służbowych ubliżał mu używając słów wulgarnych, powszechnie uznanych za obelżywe, po czym chcąc, aby pokrzywdzony odstąpił od przymusowej egzekucji polecenia opuszczenia lokalu stosował wobec niego przemoc fizyczną oraz groził mu pozbawieniem życia. Słowa oskarżonego wzbudziły w pokrzywdzonym obawę, że mogą zostać spełnione. Zdaniem Sądu obawa ta była uzasadniona, biorąc pod uwagę, że oskarżony miał w ręku drewnianą część poręczy fotela i był pod wpływem alkoholu, zdenerwowany. Z zeznań pokrzywdzonego wynikało również, że oskarżony kopnął go w prawe kolano, co jak wynikało z opinii biegłego spowodowało skutek, o którym mowa w art. 157 § 2 k.k. Z tych względów Sąd uznał, że oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zdaniem Sądu przypisaniu oskarżonemu czynu z art. 157 § 2 k.k. nie sprzeciwiał się brak wydania przez prokuratora postanowienia w tym zakresie na podstawie art. 60 § 1 k.p.k. Należało wszakże podzielić pogląd wyrażony w orzecznictwie, wedle którego „w wypadku gdy prokurator wszczął postępowanie karne i popierał oskarżenie o czyn, który stanowi jedno przestępstwo podlegające kumulatywnej kwalifikacji prawnej z przepisu określającego przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego i przepisu określającego ściganie z oskarżenia prywatnego, przyjmując należy, że wszczął on - w myśl (obecnie) art. 60 § 1 KPK - postępowanie karne także o ten fragment zachowania się sprawcy, który wyczerpuje znamiona tego ostatniego przestępstwa” (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 listopada 2013 r., V KK 326/13, Legalis Nr 742136).

Występek przewidziany w art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 3. Rozważając w tych ramach wymiar kary wobec oskarżonego Sąd uwzględnił następujące okoliczności. Uwzględniając dyrektywę proporcjonalności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, Sąd na niekorzyść oskarżonego potraktował okoliczność, że w czasie zdarzenia był on pod wpływem alkoholu (k. 6), a także, że wypowiadał groźby w sytuacji posiadania w ręku części drewnianej poręczy fotela. Sąd na niekorzyść oskarżonego wziął pod uwagę, że w wyniku jego zachowania pokrzywdzony doznał urazu narządu ruchu, który pełni istotną rolę w życiu osobistym, jak i zawodowym. W ramach oceny zachowania oskarżonego z punktu widzenia dyrektywy proporcjonalności kary do stopnia winy sprawcy Sąd na niekorzyść oskarżonego potraktował nagły zamiar, z jakim oskarżony popełnił ten czyn, niejako pod wpływem impulsu. W ramach tej samej dyrektywy Sąd uwzględnił, że zachowanie oskarżonego miało miejsce w związku z interwencją podjętą przez pokrzywdzonego w celu ochrony zdrowia i życia E. W.. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej na niekorzyść oskarżonego Sąd potraktował uprzednią trzykrotną karalność oskarżonego za przestępstwa, w tym przestępstwa z użyciem przemocy fizycznej z art. 207 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k.

Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że należało wymierzyć wobec oskarżonego na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Wymiar tej kary odpowiada zdaniem Sądu stopniowi społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, który należy ocenić jako dość znaczny. W ocenie Sądu kara co do jej rodzaju i wymiaru nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który należy uznać podobnie za dość znaczny. Sąd wymierzając karę pozbawienia wolności w tym wymiarze wyszedł z przekonania, że jej rodzaj odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu poprzednia karalność oskarżonego za przestępstwa przemawiała za tym, że czyn, który popełnił oskarżony nie miał charakteru wyjątkowego i stanowił wyraz lekceważenia i nieakceptowania zasad współżycia w społeczeństwie. W świetle tych okoliczności nie ulega zatem wątpliwości, że dla powstrzymania oskarżonego przed popełnieniem innego lub podobnego przestępstwa za konieczne należy uznać wymierzenie mu kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, a także społeczności, w której znajduje się oskarżony, że stosowanie przemocy fizycznej oraz gróźb wobec funkcjonariusza policji, a także ubliżanie mu spotyka się z reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. Zdaniem Sądu wykonanie tej kary wobec oskarżonego jawiło się w momencie orzekania jako bezwzględnie konieczne, gdyż z uwagi na uprzednią karalność za przestępstwa na karę pozbawienia wolności (k. 118-118v.) nie zasługiwał on na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Zdaniem Sądu nie zasługiwał zatem na akceptację wniosek obrony oraz oskarżenia o wymierzenie oskarżonemu kary grzywny, gdyż nie podejmuje on aktualnie prac zarobkowych, a nadto kara ta zdaniem sądu nie była uzasadniona w świetle okoliczności faktycznej tej sprawy, jak również w świetle dyrektywy prewencji indywidualnej i związanej z nią uprzedniej karalności oskarżonego.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie I-szym wyroku.

Pokrzywdzony w wyniku zachowania oskarżonego musiał odczuwać określony ból fizyczny powodujący cierpienia psychiczne. Precyzyjne określenie wysokości krzywdy doznanej przez pokrzywdzonego w wyniku zachowania oskarżonego napotykało na trudności dowodowe. Dlatego też Sąd w punkcie II-gim wyroku orzekł wobec oskarżonego na podstawie art. 46 § 2 k.k. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 1.000 złotych celem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W punkcie III-cim wyroku na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3, § 4 ust. 1, ust. 3 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1801) orzeczono o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. F. K. kwotę 504 zł + 23% podatku VAT.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd w punkcie IV-tym wyroku zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku uiszczenia opłaty, zwolnił także go od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania w części go obciążającej, którymi obciążył Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie okoliczność, że obecnie oskarżony odbywa karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym.